

HET TYROLER KIND.

een verhaal, door

Veka.

NIJKERK, G. F. CALLENBACH

Het Tyroler kind

EEN VERHAAL

door

: - V E K A - :

NIJKERK — G. F. CALLENBACH.

De noodlottige val.

„Hier Anton, rijd den stoel hierheen, in dit hoekje; nietwaar René, dat is een heerlijk plekje? Lekker warm en goed beschut, en je kunt de muziek hier goed hooren en de voorbijgangers zien.”

De dame, die dit zeide, wendde het hoofd naar den rolstoel, waarin een meisje van omstreeks twaalf jaren meer lag dan zat.

Zij droeg een blauw fluweelen jurk en een mutsje van dezelfde kleur, dat allerliefst stond op de donkerblonde lokken. Een zachte met zijde gevoerde deken bedekte haar tot over de knieën, en liet slechts gedeeltelijk haar fraai gevormd lichaam bewonderen.

Het was duidelijk te zien, dat het kind lang bedlegerig was geweest; hoe smal was dat gezichtje — hoe bleek die wangen! Hare groote bruine oogen hadden een ernstige, bijna droevige uitdrukking, en over het geheele gelaat lag een waas van mistroostigheid.

Onverschillig, zonder een woord te zeggen, knikte zij als antwoord op de hartelijke, deelnemende woorden harer moeder. Niet de minste aandacht schonk zij aan de voorbijgangers. Zelfs de tonen der muziek, die van uit den muziektempel haar oor bereikten, waren niet in staat een vroolijken trek op haar gelaat te voorschijn te roepen.

Haar moeder was op een bank gaan zitten naast den rolstoel en kon, zonder dat zij het merkte, elke beweging

van het zwijgende meisje gadeslaan. Uit bescheidenheid had de grijze dienstknecht zich zoover teruggetrokken, dat hij het gesprek tusschen moeder en dochter niet hooren kon, en stond tegen de brugleuning van het beekje, dat vlak langs de wandelplaats stroomde.

Al sedert eenige dagen had men dit drietal op hetzelfde uur hier zien verschijnen, en het had de aandacht getrokken van de badgasten.

Er was een groot aantal badgasten in Meran. En geen wonder!

Het aan rijke natuurtooneelen zoo overschoone Tyrol trekt jaarlijks duizenden reizigers, waarvan Meran, als een van de uitgelezenste plekjes van dit bergland, het leeuwen-deel ontvangt. Te midden van een heerlijke Alpennatuur is het om zijn zacht klimaat als herstellingsoord uitnemend geschikt en druk bezocht.

Met nieuwsgierige, maar ook met deelnemende blikken sloeg men de deftig gekleede dame en het liefvallige meisje in den rolstoel gade, en menigeen vroeg zich af, wie zij toch wel waren.

Niet lang duurde het, of men was er achter gekomen, en het groote nieuws ging van mond tot mond.

„Het is de rijke gravin Sternberg, die hare bezittingen in Bohemen heeft, en het zieke kind is haar eenig dochttertje, dat door een val van de trappen haar ruggegraat heeft gekneusd, en misschien voor haar gansche leven ongelukkig is.”

„Hoe treurig, dat lieve kind en die arme moeder!” hoorde men hier en daar onder de badgasten, en met te meer medelijden richtten veler oogen zich op het drietal, waar het zich liet zien.

Dit medelijden of beter gezegd, die nieuwsgierigheid scheen de jeugdige lijderes ook opgemerkt te hebben. Althans, na korten tijd wendde zij het hoofd om en zeide

op den verdrietelijken toon van een verwend kind tot hare moeder:

„Ik wil hier niet langer blijven mama; de menschen kijken me allemaal zoo aan!”

„Wel, kindlief! dan rijden we naar een ander plekje, waar het wat stiller is,” antwoordde de moeder vriendelijk en wenkte Anton, die terstond kwam toelopen. De stoel met zijne jeugdige lijderees reed weg, de moeder er naast, tot groote teleurstelling van de badgasten, die daardoor verstoken waren van het voorwerp hunner waarnemingen en opmerkingen.

Wat men wist te vertellen omtrent moeder en dochter, kwam vrijwel met de waarheid overeen. De moeder was de gravin Sternberg, eene schatrijke weduwe, die voor omstreeks tien jaren haren man had verloren, en op een harer uitgestrekte bezittingen afgezonderd van de wereld leefde. Zij besteedde haren tijd aan het bestuur harer goederen, de zorg voor hare onderhoorigen, maar bovenal aan de opvoeding van haar dochtertje. Irene, haar eenig kind, groeide onder de liefderijke en zorgvuldige leiding harer moeder zoowel naar lichaam als naar geest, op tot een gezond, vroolijk meisje.

Mevrouw Sternberg gaf haar eene bekwame gouvernante, die hare taak met nauwgezetheid, en met de meeste liefde en toewijding vervulde, en daar het Irene noch aan vermogens noch aan lust voor de studie ontbrak, kon men de schoonste verwachtingen voor de toekomst van haar koesteren.

Irene, of liever René, zooals zij gewoonlijk genoemd werd, had eene gelukkige, zonnige jeugd in het oude, door bosschen omgeven slot.

Hoe vroolijk kon zij daar ronddartelen te midden der bergen van haar vaderland! Hoe kon zij genieten van

de frissche berglucht en den heerlijken bloemengeur! Zij was de vreugde en de trots harer moeder in haren weduwenstaat.

René's vriendelijk kinderstemmetje en haar gulle lach klonken als muziek in de groote, anders zoo stille zalen en het getrippel harer nimmer rustige voetjes deed weldadig aan in de hooge, gewelfde gangen van het oude, ruime slot. Onwillekeurig was de kleine het middelpunt van het geheele huis, en beheerschte door haar vasten wil niet alleen hare zachtzinnige moeder, maar ook hare gansche omgeving.

Bedenkt men daarbij dat René een goedhartig kind was, lieftalig en oprecht, zoo is het niet te verwonderen, dat zij door oud en jong als het ware werd aanbeden en „ons gravinnetje" wist niet beter of het behoorde zoo.

Hoe spoedig kan vreugde in droefheid verkeerem!

Midden in René's bloeiende jeugd viel de slag, die haar leven en dat harer moeder zoo plotseling en treurig veranderen zou, en zooveel leed en zorgen in het oude gravenslot zou brengen.

Vroolijk sprong René op zekeren morgen de marmeren trap af, die zij dagelijks zoo menigmaal op- en afvloog, — of zij daarbij misgestapt was of dat zij op den gladden trap naast den looper uitgegleden was, — genoeg, zij viel van boven af op haren rug en bleef beneden bewusteloos liggen. De gouvernante, die haar gevolgd was, knielde bevend van schrik naast haar neder en boog zich over haar heen om te zien of het arme kind nog leefde. De gravin, die terstond geroepen werd, vond haar kind nog in denzelfden bewusteloozen toestand, waaruit het eerst na geruimen tijd ontwaakte.

In allerijl was een dokter uit het naastbijgelegen stadje ontboden. Deze onderzocht het kind en moest tot zijn

leedwezen mededeelen dat er eene ernstige inwendige kneuzing moest hebben plaats gegrepen, wyl geen enkel lid gebroken was, en behalve een paar onbeduidende schrammen aan den rechterarm, geen uitwendig letsel te bespeuren viel. De pijn in den rug, waarover het arme kind bij het ontwaken klaagde, bewees dan ook duidelijk genoeg, dat de dokter juist gezien had.

Ondanks alle aangewende middelen wilde die pijn niet alleen niet wijken, maar werd van uur tot uur erger.

De voornaamste dokters uit de hoofdstad werden ontboden en eenstemmig luidde hun oordeel, dat de ruggegraat van de jonge gravin door den val ernstig gekwetst was, maar het voorloopig nog niet uit te maken was of deze kwetsing eene algeheele verlamming zou tengevolge hebben, dan of er na langen tijd op genezing te hopen viel. In ieder geval was voor het oogenblik de grootst mogelijke rust een volstrekt vereischte.

Daar lag nu de arme René dag aan dag in haar bedje, zonder zich te mogen verroeren. Zoolang de pijnen zoo hevig waren, begeerde zij ook niet anders, maar toen die langzamerhand afnamen en eindelijk geheel verdwenen, kwam de haar aangeboren levendigheid opnieuw te voorschijn. Nu werd het voor haar eene ware marteling zoo onbeweeglijk stil te moeten liggen van den vroegen morgen tot den laten avond, zonder eens een enkele maal te kunnen ronddolen in de heerlijke lanen van het slot.

Zou dat ooit weer gebeuren!

Eindelijk was de tijd voorbij, dien René op bevel van den dokter in volstreckte rust moest doorbrengen en thans mocht zij, met de grootste voorzichtigheid uit het bed op een rustbed gedragen worden. Hoewel de dokter zelf toestemming gegeven had, sloeg de gravin met schrik en angst de proefneming gade.

Helaas, de uitkomst was voorloopig nog niet erg moed-gevend. Wel was René in staat het bovenlijf met moeite een weinig op te richten, maar de onderste ledematen waren en bleven geheel krachteloos. Toch gaf de dokter goede hoop, dat genezing niet uitgesloten was en het kind nog eens weer het volle gebruik harer ledematen zou kunnen genieten. Maar wanneer? Dat was met geen mogelijkheid te zeggen.

Met deze weinig bemoedigende woorden verliet de be-roemde man het kasteel, nadat hij de moeder nog den raad had gegeven, om den naderenden winter in het Zuiden door te brengen, opdat René veel van de buitenlucht zou kunnen genieten, wat in het ruwe klimaat van Bohemen niet mogelijk was.

Zoo besloot dan gravin Sternberg voor het eerst na lange jaren haar bezittingen te verlaten en aanvaardde de reis naar Meran, vergezeld van haar kamermeisje en den ouden Anton, die al meer dan twintig jaren in dienst van de familie Sternberg was.

Daar René voorloopig geen onderwijs mocht ontvangen, en hare moeder nu tijd had, zich geheel aan haar te wijden, kreeg de gouvernante verlof om gedurende den winter naar hare familie terug te gaan, en deze nam met tranen in de oogen afscheid van hare eens zoo vroolijke, nu zoo treurig veranderde leerlinge.

Geregeld elken dag kon men nu René, door hare moeder vergezeld, zien rondrijden in de wijd uitgestrekte en fraai aangelegde wandelingen van de badplaats.

De herfstdagen waren schoon, dubbel schoon in dit gezegende Alpendal!

Maar helaas! de gouden zonnestralen, de heerlijke natuur der bergen, de weelderige plantengroei van het Zuiden; — al het nieuwe en vreemdsoortige, dat zich hier aan haar

oog vertoonde, was niet in staat ook maar een enkel vroolijk lachje op het gelaat der jonge patiente te voorschijn te roepen.

Vermoeid en bijna onverschillig keek zij om zich heen; het was alsof alle levenslust bij haar was uitgebluscht. Al die gulle vroolijkheid, die eens de vreugde harer moeder was geweest, was na den ongelukkigen val verdwenen.

Voor het arme, zelfstandige meisje, dat vroeger gaarne alles zelf deed, geen bezwaren telde en geen moeite ontzag om haar doel te bereiken, was het eene dagelijksche kwelling, zich niet te kunnen verroeren. Tranen van ongeduld sprongen haar menigmaal in de oogen, als zij 't een of ander moest vragen, dat zij hebben wilde. Ja, de koesterende zonnestrallen en al het schoone, dat hier in Gods rijke natuur te genieten viel, stemde haar des te treuriger, daar zij niet, zooals vroeger, naar hartelust kon springen en zich vrij bewegen.

Wat was het vroeger een genot in die van geluk stralende oogen te staren, terwijl men thans slechts bij hooge uitzondering nog iets van die lieftalligheid bespeurde. Meestal had haar gelaat eene ontevreden uitdrukking, en de zorgvolle moeder, zoowel als de geduldige ondergeschikten, hadden veel te lijden onder de luimen van het kranke kind.

Dikwijls trachtte de gravin haar te troosten met het vooruitzicht dat mettertijd alles weer in orde zou komen — maar tevergeefs. Hoewel de dokter uit voorzichtigheid zich zoo weinig mogelijk over haar toestand had uitgelaten in haar bijzijn, had Irene uit enkele woorden en uit de gelaatstrekken van den man toch zeer goed begrepen, dat het ongeval van ernstigen aard en haar genezing hoogst onzeker was.

Geen betere uitwerking hadden de zachte vermaningen der moeder.

„Lieve René,” zeide haar moeder somtijds, „weet ge wel, dat het heel onbillijk is je aan die droefgeestigheid over te geven? Al wat ons treft komt uit de hand van Hem, die ons lot en leven bestuurt, en al wat God doet, is welgedaan en moet dienen tot ons heil.”

Bitter weenende verborg zij haar gelaat in de handen, snikte en zei: „Ach mama, alles had de Heer mij kunnen doen, — maar altijd in zoo'n stoel te moeten zitten — neen, dat is niet uit te houden!”

„Zeg dat niet, mijn lieve kind; de Heer legt ons nooit meer op, dan wij dragen kunnen; uw lijden is nog zoo smartelijk niet, al is er veel geduld voor noodig; geloof mij, René, er zijn heel wat menschen en ook kinderen die het zwaarder hebben.

't Spijt mij nu wel wat, dat ik u nooit eens meeegenomen heb, als ik de kranken in het dorp ging bezoeken, omdat ik uw zonnige jeugd niet wilde bederven met al de ellende, die in het leven voorkomt.

En als ge dan eens bedenkt, wat onze lieve Heiland heeft geleden in zijn bitter kruislijden! Heeft Hij dat niet gansch vrijwillig gedaan, en daartoe zijn heerlijkheid verlaten, enkel uit liefde tot ons, snoode zondaren, die den dood verdiend hebben?

Om ons te verlossen van de straf der zonde en ons een eeuwig geluk te bereiden, heeft Hij zijn bloed gestort.

De grootheid van die liefde zullen wij nooit begrijpen, maar nu moeten wij ook zonder morren dragen, wat Hij ons oplegt. Ge moet het den Heiland maar dikwijls vragen, dat Hij u de kracht schenke om stil te dragen wat zijne liefde voor u noodig keurt.

Het zal ook mijn gedurig gebed zijn, lieve kind, en ge kunt er vast op vertrouwen, dat Hij het doen zal.

Luister eens, ik zal u eens een tekst voorlezen, dien ge goed moet onthouden."

De gravin nam haar bijbeltje, zocht Hebreëu 2:18 op, en las: „Want in hetgeen Hij zelf verzocht zijnde, geleden heeft, kan Hij dengenen, die verzocht worden, te hulp komen."

„Hier staat het dus met duidelijke woorden," ging haar moeder voort, „dat de Heere Jezus ons in het lijden wil helpen en steunen.

Wellicht zal mijn kleine Irene door deze bezoeking geduld en lijdzaamheid leeren, en hoe geduldiger gij zijt, des te eerder zal God u genezen."

Zulke vermaningen waren wel in staat voor een oogenblik het zwaar beproefde kind tot rust te brengen, maar het duurde niet lang; spoedig verviel zij weer in dezelfde misnoegde stemming.

Mevrouw Sternberg, die haar lieveling steeds treuriger en onvriendelijker zag worden, werd hierdoor zelve meermalen diep bedroefd, en zocht haar toevlucht bij Hem, die gezegd heeft: „Roep Mij aan in den dag der benauwdheid en Ik zal er u uithelpen."

Het gebed sterkte haar.

Ofschoon René zooveel mogelijk de heerlijke, versterkende berglucht moest genieten, wilde zij spoedig niet meer uitrijden, omdat het onbescheiden en nieuwsgierige aankijken der voorbijgangers op de druk bezochte wandelplaats haar ergerde. Evenmin beviel het haar op de stille, afgelegene wegen tusschen weilanden en wijnbergen. Dikwijls begon de morgen met een kleinen strijd hierover tusschen moeder en dochter, die voor laatstgenoemde eindigde met een tranenvloed, tot zij zich eindelijk liet overhalen om uit te rijden.

Eene nieuwe vriendin.

Op zekeren dag deed de oude Anton den voorslag: „Wil ik vandaag eens den dennenheuvel oprijden; daar is het zoo heerlijk zonnig en zoo mooi; men ziet op de stad en het heele dal neder; er komen daar ook wel menschen voorbij, maar ik weet een mooi beschaduwd plekje daarboven, daar kan ons gravinnetje onbespied zitten en ze ziet toch altijd wat!” Bij deze woorden wees hij naar boven, — naar den met wijngaarden beplanten heuvel, hier en daar afgewisseld met dennenboschjes. Deze heuvel, achter de stad gelegen, vormde als het ware een voorgebergte van de hooge bergen die, als reusachtige wachters, de stad tegen den scherpen noordenwind beschermden, en waar men duidelijk den nieuw aangelegden wandelweg als eene kronkelende slang zich tusschen de wijnbergen zag slingeren.

Aangelokt door het nieuwe, was René dadelijk bereid, maar de gravin, altijd met de grootste zorg vervuld voor hare ondergeschikten, maakte bezwaar.

„Zou het je niet te zwaar vallen, Anton, om den stoel naar boven te rijden?”

„O neen, mevrouw!” hernam deze, verheugd dat zijn voorstel door René met blijdschap was goed gevonden, „volstrekt niet, de weg gaat zoo gemakkelijk en langzaam in zigzag naar boven, en is daarbij zoo effen als het blad van de tafel; er is dus ook niet het minste gevaar bij.”

Daar het de gravin evenzeer verheugde een wensch van haar dochter te kunnen vervullen, gaf zij hare toestemming, en zoo trok de kleine karavaan al vroeg in den morgen den heuvel op.

De weg ging, zooals Anton gezegd had, met kronkelende paden onmerkbaar omhoog tusschen zeldzame zui-

delijke planten; aan de eene zijde had men nu en dan het uitzicht op eene diepe schilderachtige kloof, waardoor het bergwater — dat zich tusschen de rotsen omlaag stortte — zich schuimend en bruisend een weg baande. De met klimop begroeide bouwvallen van een eeuwenoud kasteel tusschen de bergen kwam de schoonheid van den weg nog verhoogen. Eene uitgestrekte vlakke, vanwaar men naar alle zijden een verrukkelijk uitzicht had, vormde den top van den heuvel. Zoover bracht Anton heden zijne gebiedster met haren kostbaren schat nog niet. Ter halver hoogte, waar de weg naar den kant der bergen een kleine bocht vormde, hield hij halt. Hier was een heerlijk beschaduwd plekje, waar René tusschen de boomen bijna ongezien een vrij uitzicht op het dal en op de voorbij gangers had. Even als beneden, stonden ook hier banken, die thans onbezet waren. Op een daarvan ging de gravin zitten en Anton plaatste den stoel er naast.

Voor het eerst scheen René weer eenig belang te stellen in hetgeen haar omringde. Nu eens wendde zij haar blik naar het schoone dal, — dan weer keek zij den weg op, waar de wandelaars zich verkwikten in den heerlijken zonneshijn.

Enkele malen kwam er ook een rolstoel, door een dienstman geduwd, den weg op en bij het aanschouwen van die jonge lijdens en lijderessen kwam de gedachte in hare ziel op, dat er nog vele anderen hulpbehoevend waren en hun lijden wellicht nog veel zwaarder was, dan het hare.

Vermoeid van het zien, wendde René het hoofd een weinig om. Daar viel haar oog op een meisje, dat op een bank zat een weinig ter zijde van hare moeder, en omstreeks van denzelfden leeftijd was als zij. Niets om haar heen scheen haar belang in te boezemen, noch de verrukkelijke aanblik der natuur, noch de talrijke, fraai ge-

kleede wandelaars; zij keek strak voor zich uit, en was ijverig bezig met het vlechten van een mandje, wat haar vlug van de hand ging.

Naar de kleeding te oordeelen behoorde zij tot den minderen stand, maar ze zag er helder uit, van het glad gekamde, blonde haar tot de plumpe schoenen met dikke zolen. Hoewel niet geheel, droeg zij toch grootendeels de schilderachtige boerendracht uit die streek, en het Tyroler hoedje met een paar haneveeren versierd, stond allerliefst op het ronde kopje. Haar gelaat was frisch en vol en had zulk eene zachte, vriendelijke uitdrukking, dat René zich onwillekeurig tot haar voelde aangetrokken. Telkens en telkens weer keek zij naar het meisje om te zien of het haar niet gelukken kon hare aandacht te trekken, maar de kleine mandjesvlechtster was zoo verdiept in haar werk, dat zij geen tijd scheen te hebben voor hare omgeving.

Het was voor de verwende Irene iets ongewoons, zoo onopgemerkt te blijven; eindelijk hield zij het niet langer uit.

Ongeduldig richtte zij zich overeind in haren stoel en riep het vreemde meisje toe: „Houd toch eens even op met vlechten, moet dat mandje van morgen nog af?”

Getroffen en half verschrikt wendde het kind haar hoofd om en, na een oogenblik te hebben nagedacht, zeide zij op vriendelijken toon, hoewel een weinig plat naar de wijze des lands: „Nee, nee, niet zoo'n haast, maar ik let nergens op, als ik aan het vlechten ben.”

„Wat doe je dan met het mandje, verkoop je het?” vroeg René.

„Ja, Frans verkoopt ze voor mij en ook dikwijls bestelt mijnheer Senner van het landhuis er een, en wat ik er mee verdien, geef ik mijn moeder; die bewaart het en als ik 10 gulden heb, koopt zij voor mij een spaarbankboekje, heeft zij gezegd.”

„Ga je dan niet naar school?” ondervroeg René verder.

De kleine vlechtster schudde met het hoofd en het scheen, alsof er eene schaduw over dat vriendelijke gezichtje kwam. Nu mengde Anton zich in het gesprek en tot René zich nederbuigende, zeide hij op zachten toon: „Het meisje is blind, freule! Ik heb haar al dikwijls zien zitten, als ik hier voorbij kwam.”

Blind! dat aardige meisje, niet ouder dan zij zelve, blind! Half medelijdend, half nieuwsgierig keek zij nogmaals naar het kind, dat weer stil en ijverig met vlechten voortging.

De gravin, die zich niet in het gesprek der beide meisjes gemengd had, verheugd dat haar lieveling weer belangstelling stellen in 't een of ander, stond op en ging naar de kleine Tyroolsche:

„Je kunt niet zien, niet waar, mijn kleine,” zeide zij op deelnemenden toon. „Je kunt dus ook niet naar school; ben je altijd blind geweest?”

Het meisje wendde het gelaat in de richting, vanwaar de zachte, vriendelijke stem kwam, en sloeg voor het eerst de oogen op. Het waren groote, donkerblauwe oogen, maar het was alsof er een sluier over hing; men kon duidelijk zien, dat het licht er uit was.

„Nee”, hernam zij een weinig bedeesd, „tot voor drie jaren heb ik goed kunnen zien, maar toen ben ik ziek geworden en toen ik weer beter werd, begon het en toen is het heelemaal donker geworden.

„Zijn uwe ouders nooit bij een oogarts geweest?”

„Jawel”, zei de kleine. „Moeder is verleden jaar met mij naar den goeden Hertog geweest, maar hij heeft gezegd, dat er niets aan te doen was.”

De gravin begreep, dat zij den edelen Hertog Karel van Betjeren bedoelde, die zijn gansche leven gewijd heeft aan

de studie der oogheekunde, menigeen het gezicht zijner oogen heeft teruggeschonken, en die jaarlijks eenige weken in Meran komt doorbrengen, waar hij ieder, die zijn hulp begeert, met raad en daad bijstaat.

De gravin keek het blinde kind met innig medelijden aan. Altijd hulpbehoevend te moeten zijn en niet in staat, om haar volgend leven in haar onderhoud te kunnen voorzien, zoo wachtte haar wellicht een leven vol ontbering.

Zij deed haar nog verscheidene vragen, terwijl René in stomme verbazing hare oogen niet van het blinde kind kon afhouden.

Het werd nu tijd om aan heengaan te denken; vriendelijk nam de gravin afscheid van haar, terwijl zij haar vroeg:

„Komt gij dikwijls hier, kleine?”

„Elken dag, als het goed weer is.”

„Nu, dan zullen wij elkaar nog wel eens ontmoeten, niet waar René?” zeide mevrouw, terwijl zij zich tot haar dochtertje wendde. Deze was het volkomen met hare moeder eens en verlangde niets liever dan eens nader met het aardige en toch zoo beklagenswaardige kind kennis te maken.

De rolstoel reed weg en spoedig hadden zij het hôtel bereikt.

Nadere kennismaking,

René bleef den ganschen dag erg stil en toen de gravin den volgenden morgen vroeg; „Waar willen wij vandaag eens heenrijden, lieveling?” antwoordde zij terstond:

„O, den heuvel op, mama; daar is het zoo mooi en misschien is het blinde meisje er ook weer.”

Evenals gisteren rolde Anton den stoel de hoogte op, verheugd dat zijn voorstel in goede aarde was gevallen

en zijn kleine meesteres zooveel genoeg verschafte.

Werkelijk zag René reeds van verre tusschen de boomen de gestalte der kleine Tyroolsche, evenals gisteren bezig met vlechten; ook het scherpe oor der blinde had reeds op grooten afstand het knarsen van den rolstoel over het kiezelzand gehoord; zij wendde het hoofd in die richting, en beantwoordde een weinig schuchter maar vriendelijk lachend den groet der nieuwe bekenden.

Op een wenk van de gravin rolde Anton den stoel nu naast de bank waarop zij zat, zoodat de beide meisjes wat gemakkelijker met elkaar konden praten, terwijl zij zelve, om ze niet te storen, wat verderaf op een andere bank ging zitten.

Eerst waren de twee kinderen nog wat verlegen tegenover elkander, maar eindelijk begon René het gesprek weder met de vraag:

„Hoe heet je?”

„Leentje Steiner,” antwoordde zij, „en u?”

René zeide haar naam en vroeg daarop:

„Woon je in de stad daar beneden?”

„Ja, in dat huis, daar dicht bij de kerk,” hernam Leentje, en wees met de hand naar beneden in de richting van den slanken toren, die naar Italiaanschen bouwtrant zich naast de kerk verhief.

„Wat doet je vader?”

„Vader was schoenmaker,” antwoordde het meisje, „maar hij is al vijf jaar dood, en nu wascht moeder voor de vreemdelingen.”

„Hoe kom je hierheen? Kun je den weg alleen vinden?”

„Vinden wel, maar moeder laat mij nooit meer alleen gaan, nadat ik eens van de trap ben gevallen.” Hierbij wees zij naar een steile, in de rots uitgehouwen trap, die van de plek, waar zij zich bevonden, regelrecht naar de kerk leidde.

„Hoe kwam dat?” vroeg René verschrikt.

„Vroeger bracht zij mij zelf hierheen en kwam mij weer halen, als het tijd was om te eten, maar dikwijls kon zij niet van haar werk af en dan ging ik alleen.

„Dat was niet zoo moeilijk,” zeide zij, toen René een uitroep van verbazing liet hooren. Toen ik nog zien kon, ben ik hier zoo dikwijls geweest, en dan telde ik de treden en hield mij aan den muur vast, maar eens heb ik mij verteld, en daar de treden niet alle even breed zijn, stapte ik mis en viel de grootste helft van de trap af, zoodat ik van schrik bleef liggen tot de postbode mij vond, die naar Meran ging. Ik had mij gelukkig niet erg bezeerd, maar van dien dag af laat moeder mij niet alleen gaan, en Frans brengt me er 's morgens heen en komt mij weer halen tegen den middag.”

„Wie is Frans?” vroeg René weer.

„Dat is de zoon van onze buurvrouw; hij is heel goed voor mij; hij is leerling bij baas Wenter, den mandemaker en hij heeft mij ook het vlechten geleerd. Veel kan hij er zelf ook niet van, want hij is pas veertien jaar en nog maar een half jaar op het ambacht.

Maar toen baas Wenter hoorde dat ik blind was, en mij zoo verveelde, is hij zelf gekomen en heeft het mij beter geleerd.”

Op deze wijze babbelde de kleine vrijmoedig voort, en René luisterde zoo aandachtig dat hare moeder er schik in had.

„Ik ben ook van de trappen gevallen,” zeide zij op droeven toon, „en nu ben ik heelemaal stijf en kan geen stap doen.”

„Ach, arme stumper!” riep Leentje medelijdend uit. „Niet te kunnen loopen, niet eens te kunnen opstaan, — dat is toch nog erger dan blind zijn. Ik kan in huis toch

nog gaan, waar ik wil, overal waar ik bekend ben, — en ben je al lang zoo?"

„Bijna drie maanden, maar het is mij alsof het al veel langer geduurd heeft, — en dikwijls denk ik, dat ik het niet langer kan uithouden," voegde zij er zachtjes bij, opdat hare moeder het niet zou hooren, maar deze had het toch gehoord en een diepe zucht ontsnapte hare borst, toen zij haar lieveling aankeek.

Leentjes hand tastte naar den rolstoel en streek over Renés rechterhand, die op de deken lag.

„Je moet niet bedroefd zijn," sprak zij meewarig, „je zult stellig weer beter worden. In onze buurt woont een jongen die verleden jaar van de ladder is gevallen en langen tijd geen lid kon verroeren, en nu is hij weer zoo frisch en gezond, dat hij het grootere jongens in 't loopen en springen afwint."

„O ja, is 't heusch?" riep René zichtbaar bemoedigd, en onwillekeurig trachtte zij Leentje, die haar zoo deelnemend zocht te troosten, wat dichter te naderen. Hoe jammer dat voor Leentje zelve geen hoop meer was, zooals zij gisteren gezegd had.

„Was je ook niet erg bedroefd, den eersten tijd, dat je niet zien kon?" vroeg René nu ook op medelijdenden toon.

„Ja zeker," hernam Leentje, „en ik heb dikwijls gejammerd en gemeend, dat het niet mogelijk was, dat ik de bergen en den hemel en mijne moeder nooit meer zou zien, maar huilen durfde ik niet, omdat iedereen dacht, dat ik weer genezen kon en het huilen nadeelig was voor mijne oogen. Nu hindert het huilen mij niet meer," zeide zij met een weemoedig lachje, „maar ik doe het niet meer, het geeft toch niets en het maakt mijne moeder maar bedroefd. Ik vind blind zijn ook niet zoo erg meer, als vroeger, toen ik mij zoo verveelde — nu ik kan vlechten,

gaat de dag veel gauwer om en 's avonds speel ik voor moeder en Frans op de citer, dat hebben zij zoo graag . . ."

„Heb je een citer en kan je daarop spelen?" viel René, die veel van muziek hield, haar met levendigheid in de rede.

„Zeker," ging Leentje voort, — „zij is van mijn vader geweest, die kon er zoo prachtig op spelen! Hij heeft mij de handgrepen geleerd, toen ik nog heel klein was, en heeft mij kleine liedjes leeren spelen en toen hij dood was, heb ik dikwijls geluisterd en gekeken, als Max speelde — die woont bij ons in huis en speelt voor de vreemdelingen en verdient er veel geld mee. Ik heb mij er net zoo lang in geoefend tot ik zijne liederen ook kon spelen, en hij heeft er altijd schik in, als ik ze hem laat hooren."

„Maar je kan de noten toch niet zien?" vroeg René verwonderd

„Dat hindert niets, ik speel alles uit het hoofd," was haar antwoord, en met bewondering zag de kleine gravin naar het blinde meisje.

„Je moest me eens wat voorspelen, wil je?" riep ze in verrukking.

„Heel graag," knikte Leentje verheugd, „maar hier buiten klinkt het niet zoo mooi; in de kamer hoort men het beter," voegde zij er bij.

„Dan moet je eens bij ons in het hôtel komen," besloot René met geestdrift. „Niet waar, Mama! Leentje mag wel eens bij ons in het hôtel komen om mij eens wat op de citer voor te spelen?"

„Zeker, mijn kind! als zij lust heeft," hernam de gravin.

„Wil je René dat genoeg eens doen?" vroeg mevrouw haar.

„O ja, heel graag, als moeder het goed vindt," antwoordde zij.

René was geheel vervuld van haar nieuwe vriendin, en was den ganschen dag veel levendiger en opgewekter dan sedert langen tijd.

Een regendag.

„Slecht weer,” zeiden de gasten in Meran den volgenden dag.

Daar moest men nu eigenlijk nooit van spreken. En toch zijn vele menschen geneigd om allerlei minder fraaie uitdrukkingen te bezigen als het waait en regent.

De een roept uit: „Wat een weer!” een ander: „Wat een hondenweer!” nog anderen: „’t Is naar weer!”

Nu is het zeker, dat het aangenamer is, wanneer de zon schijnt en alles tot genieten uitlokt, dan wanneer men zelfs geen paraplu kan ophouden.

Maar toch — slecht weer is het nooit. Iemand zeide eens: „God geeft geen slecht weer, maar Hij geeft verschillende soorten van goed weer.”

En zoó is het.

In Meran stond den volgenden morgen de barometer op: „Regen en wind.”

Toen René opstond was zij zeer teleurgesteld, ziende dat de hemel, die tot nog toe zoo helder was geweest, met dikke wolken was bedekt, die de toppen der bergen aan het oog onttrokken hadden; later begon het te regenen.

En nu was het bij René van binnen „slecht weer.”

Het scheelde maar weinig of zij was gaan weenen, omdat zij niet naar den Dennenheuvel kon om weer bij Leentje te zijn.

Hare moeder trachtte haar te troosten met de verzekering dat Leentje er stellig ook niet zou wezen.

„Toch wel,” hield René vol, „als het niet stormt en

niet te koud is, zit zij boven in de Alpenhut, heeft zij mij gezegd en daar kunnen wij ook heen gaan."

„Gij moogt van daag niet uit, mijn kind," hernam de moeder, „ge weet dat de dokter streng verboden heeft met vochtig weer uit te gaan, maar misschien kan Leentje daarom bij ons komen," voegde zij er geruststellend bij, daar zij zag dat René de tranen in de oogen kreeg. „Ik moet straks de stad in, en daar ik toch van plan was om Leentjes moeder eens te gaan opzoeken, zoo kan ik het nu meteen doen, en haar vragen of Leentje van middag bij u mag komen."

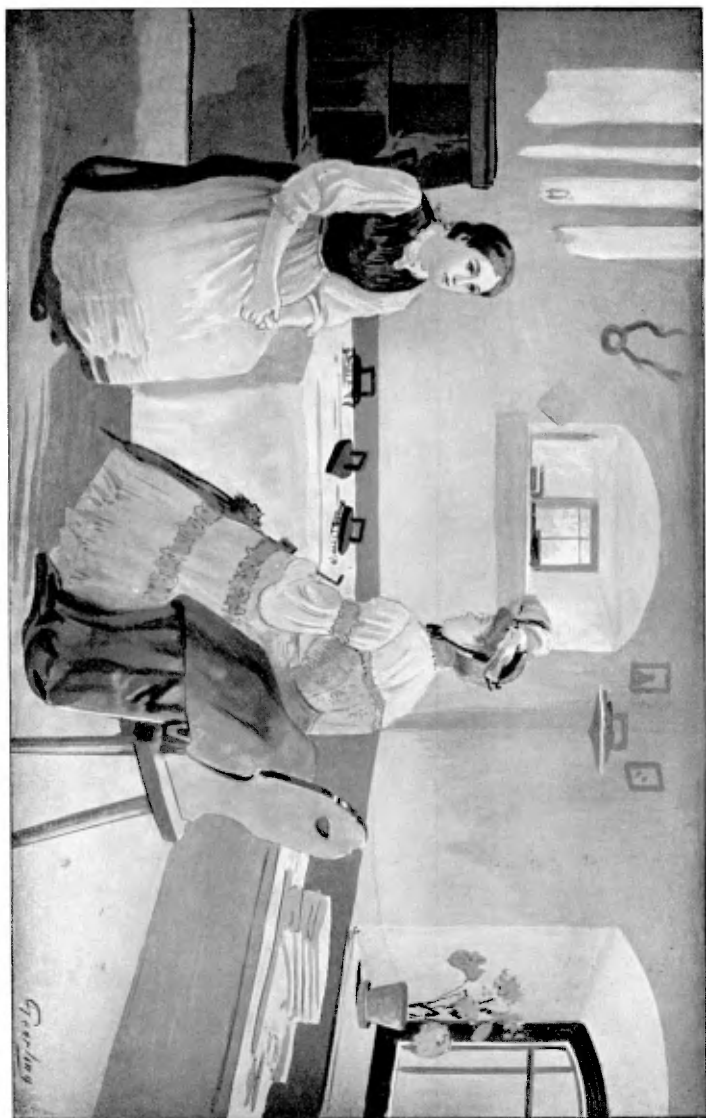
„Hè ja, mama, dat is heerlijk!" riep René, door deze woorden getroost, uit. „Ga toch dadelijk," dwong het verwende dochttertje, en ze was niet eer tevreden, dan toen de gravin zich gereed maakte om uit te gaan.

Het was voor de gravin niet gemakkelijk, enkel naar Leentjes beschrijving het huis te vinden en toen zij de buurt eindelijk gevonden had en vernomen had, dat daar de waschvrouw Steiner met een blind kind woonde, dwaalde zij nog geruimen tijd in het doolhof van trappen en trapjes, gangen en donkere hoeken rond, eer zij de juiste deur gevonden had, met het bordje:

WEDUWE STEINER

Waschvrouw.

Op haar kloppen hoorde zij luid: „Binnen" roepen, en toen zij de deur opende zag zij eene heldere, tamelijk jonge vrouw, druk bezig met strijken aan een tafel, die bij het venster stond. De kamer lag vol met gestreken waschgoed, maar Leentje was er niet.

„Zij is boven in de hut,” hernam vrouw Steiner, toen de gravin had verteld wie zij was en naar het meisje gevraagd had, dat zij al eenige malen op den heuvel had aangetroffen.

„Ach, wat zal het Leentje spijten, dat zij niet thuis geweest is!” ging zij voort, „zij spreekt van niets anders dan van de vriendelijke dame en de lieve jongejuffrouw, die niet loopen kan.”

Intusschen had de vrouw een stoel leeggemaakt en de voorname bezoeker uitgenoodigd plaats te nemen.

Met een enkelen blik had de gravin zich overtuigd dat het vertrek er zindelijk en ordelijk uitzag; ook vrouw Steiner zeelve maakte een aangename indruk. Toen zij eenigen tijd met de vrouw gesproken had, kwam zij met het verzoek van René voor den dag, dat met groote blijdschap door de weduwe werd aangenomen. Er werd afgesproken, dat Anton het kind om vier uur zou komen halen en dat hij haar ook weer thuis zou brengen.

„Wat zal Leentje in haar schik zijn!” zeide vrouw Steiner, toen zij met de vreemde dame de trap afgang om haar uit te laten. „Ze heeft gisteravond al haar mooiste liederen nog eens gespeeld, om ze goed te kennen, als ze voor de jongejuffrouw mocht spelen.”

René wachtte met ongeduld op de terugkomst van hare moeder, en toen deze haar mededeelde dat Leentje in den namiddag zou komen, zag zij reikhalzend naar het bepaalde uur uit, en vond dat de tijd verbazend langzaam ging. Intusschen zette zij allen in hare omgeving aan het werk met allerlei voorbereidingen tot ontvangst van de jonge gast. Mama moest chocolade en koekjes bestellen, en het kamermeisje moest al hare poppen en het verdere speelgoed en de boeken, die zij op reis meegenomen had, voor den dag halen.

„Maar kind, Leentje is blind en heeft daar niets aan!” voegde haar moeder haar toe. Verschrikt keek René op en hield plotseling met hare toebereidselen op — daar had zij in het geheel niet aan gedacht.

„Breng die boeken maar meer weg, Anna!” zeide zij, na een oogenblik van stilte, maar laat de poppen maar hier, daar zal zij wel schik in hebben; zij betast alles zoo nauwkeurig, dat het bijna is, alsof zij het ziet; zij ziet met haar vingers, zegt zij zelve.”

Eindelijk was het vier uur en weldra kwam Anton met het blinde kind binnen.

Leentje was eerst een weinig verlegen in de vreemde omgeving, maar raakte spoedig thuis en babbelde als naar gewoonte. Chocolade en koekjes, dingen, die haar tot nog toe onbekend waren, smaakten haar heerlijk en René zorgde wel, dat zij er ruimschoots van voorzien werd. Daarna greep Leentje haar geliefkoosd instrument en vroeg:

„Wil ik nu wat spelen?”

Dit werd natuurlijk dadelijk goedgekeurd; de gravin kwam ook uit de andere kamer, en ging op eenigen afstand van Leentje bij het venster zitten en Leentje begon.

Het was een treffende aanblik dat blinde kind daar te zien zitten met het blonde hoofdje over haar citer gebogen, terwijl zij met haar kleine vingers zachte liefelijke tonen aan het instrument ontlokte. Geheel verdiept in haar spel, hield zij de oogen, hoewel het licht er uit was, op hare vingers gevestigd en een haar anders vreemde, verheven uitdrukking kwam op het ronde, frissche kindergelaat. Op René's verzoek speelde zij het eene lied na het andere, — nu eens een aandoenlijk Tyroler volkslied — dan weer eens een van die vroolijke wijsjes, die de herders op de Alpen zoo gaarne spelen. Het liefst hoorde René echter die eenvoudige, weemoedige volksliederen, en de kleine blinde

kunstenares wist ze, ondanks hare jeugd, met zulk een gevoel voor te dragen, dat moeder en dochter de tranen in de oogen kwamen.

„Zie zoo,” zeide de gravin eindelijk, „nu is 't voor van daag genoeg. Leentje zal wel moe zijn en een anderen keer speelt ze u nog wel eens wat voor, nietwaar Leentje?”

„O, ik kan nog meer spelen en ik doe het graag, als u het mooi vindt,” zeide zij, zich tot René keerende.

Deze wilde van ophouden niet weten en eerst op eene dringende vermaning harer moeder liet zij zich overhalen om hare poppen voor den dag te halen voor haar jonge gast. Leentje liet ze zich de eene na de andere in de handen geven, betastte ze en vroeg een nauwkeurige beschrijving van ieder. Zij was vol bewondering over al het prachtige speelgoed, dat hare voorname vriendin toebehoorde.

Op eens zeide zij op bedeesden toon: „Ik zou zoo graag weten, hoe u zelve er uit ziet, mag ik u ook eens betasten?”

René stond het lachend toe en nu streek het blinde kind met hare kleine, schoone vingers heel zacht, als om haar te liefkoozen over haar hoofd en haar gezicht en knikte, alsof zij bevredigd was.

„Nu ken ik u, alsof ik u gezien had; wat ben je mooi!” zeide zij op ongekunstelde wijze. De kleine gravin schoot onwillekeurig in een lach; zij was niet ijdel, maar de bewondering van dit eenvoudige natuurkind vond zij zoo grappig, dat het haar geheel in een goeden luim bracht.

Eindelijk sloeg het uur van scheiden. Anton verscheen om het kind weder naar huis te brengen en Leentje nam afscheid met hartelijke dankbetuigingen en den wensch: „Nu, wel te rusten, God behoede u!”

„Als het morgen mooi weer is, kom ik weer boven; ben je er dan ook weer?” riep René haar nog na.

„Zeker, kom ik,” hernam Leentje, nogmaals vriendelijk met de hand wuivend tot afscheid.

Wie was de gelukkigste?

Het weer was echter den volgenden dag nog even nat en guur, en René moest zich vergenoegen met thuis te blijven. Natuurlijk was zij daardoor zeer uit haar humeur; nergens had zij lust in, niets was naar haar zin, waardoor zij zich zelve en hare omgeving onaangename uren verschafte, in het bijzonder hare moeder, die tevergeefs alle moeite deed om het haar aangenaam en gezellig te maken.

Zij voelde dit zelve ook zeer goed, maar hoewel haar geweten er haar toe aanspoorde, miste zij de kracht om deze slechte gewoonte te overwinnen. Haar geduld werd nog op een harde proef gesteld, want het gure weer duurde volle drie dagen. Onophoudelijk trokken zich nieuwe wolkgevaarten boven de bergen samen, de storm deed de deuren en vensters rammelen, stroomen regen vielen bij wijlen en maakten de wegen onbegaanbaar en daarbij was het zoo koud, dat aan uitgaan niet te denken viel — ja het was zelfs ondoenlijk om Leentje naar het hôtel te laten komen.

Eindelijk verdeelden de wolkgevaarten zich; hier en daar kwam de blauwe hemel weer te voorschijn en weldra scheen de zon weer even vroolijk als vroeger.

René wachtte met ongeduld het oogenblik, dat zij zou uitrijden. Natuurlijk ging het weer als gewoonlijk den

heuvel op en toen men boven aankwam, zat Leentje er reeds te wachten.

De beide meisjes begroetten elkander, alsof zij elkaar in langen tijd niet gezien hadden, en spoedig waren zij in druk gesprek. René was zoo opgeruimd, als zij in langen tijd niet geweest was, blij dat ze haar kamer had kunnen ontvluchten en dankbaar voor den lekkeren, warmen zonneshijn.

René's blikken richtten zich naar de bergen, hoog boven haar, die zoo majestueus tegen de helderblauwe lucht afstaken.

„Kijk toch eens, mama, hoe prachtig die sneeuw daar boven!” riep zij, en wees met haar vinger naar de met sneeuw bedekte toppen der Alpen, die, door de zon beschenen, in hun schitterend gewaad eene schoone tegenstelling vormden met het dal, waar de tuinen en hoven met heerlijk groen bekleed waren.

„Nietwaar, het is hier mooi!” zeide Leentje, en haar gelaat straalde van geluk, nu zij haar geboortegrond hoorde prijzen.

„Maar Leentje, je ziet er immers niets van?” vroeg René verwonderd.

„Ik weet toch, hoe het er uitziet,” gaf zij ten antwoord. „Vroeger, toen ik nog niet blind was, ben ik hier zoo vaak geweest, en nu zie ik het nog menigmaal in mijne droomen,” voegde zij er zachtjes bij met een weemoedig lachje. „Al de bergen in den omtrek, de stad hier beneden met den kerktoren en ons huis daarnaast, de dorpen en de vele oude sloten daartusschen — dat alles zie ik dikwijls duidelijk als ik slaap, maar ik vind het niets prettig, want als ik dan wakker word — en het is zoo duister, dan ben ik soms bedroefd en heb geen lust om te werken of om te praten.

Gelukkig duurt dat niet lang, want mijne moeder merkt het dadelijk en als zij dan vraagt: „Wat scheelt mijn

Leentje vandaag, dat ze zoo stil is?" dan schaam ik mij en ben terstond weer vroolijk."

Met strakke blikken keek René de kleine spreekster aan en sprak geen woord. Zij schaamde zich in dit oogenblik, daar zij zeer goed voelde, hoe weinig zij zich beheerschen kon, als droefheid over haren toestand haar overviel, hoe zij integendeel daaraan toegaf en anderen door haar slecht humeur het leven verbitterde.

Hoe verdrietig was zij nu deze dagen weer geweest — en zij had toch zooveel om den tijd te korten: tal van poppen en ander speelgoed, boeken en aardige handwerkjes, en haar moeder en Anna waren altijd in hare omgeving en trachtten alles te doen, om het haar aangenaam te maken. Hoeveel beter en geduldiger was Leentje, die niets zag en nooit meer zou kunnen zien; die den ganschen dag alleen was en geen andere bezigheid had, dan haar citer en dat vervelende mandjesvlechten!

„Je hebt dus ook wel eens van die donkere oogenblikken, nietwaar Leentje?" vroeg mevrouw Sternberg.

„O ja, mevrouw, een enkele maal."

„Ik heb in mijn jeugd een meisje gekend," ging de gravin voort, „dat ook blind en toch altijd opgeruimd was. Wil ik daar eens wat van vertellen, Leentje?"

„Hé ja mevrouw, heel graag! Hoe heette ze?"

„Ze heette Frieda en woonde in een groot huis, niet ver van ons kasteel en ze had verscheiden broertjes en zusjes. Op haar tiende jaar kreeg zij de mazelen en toen ze beter werd, was ze ongeneeslijk blind."

„En was ze toen ook niet verdrietig evenals ik?"

„Ja, ik moet zeggen, dat was ze in 't eerst wel. Ze was erg onvriendelijk tegen iedereen, maar later konden we niet begrijpen, dat ze zoo geweest was. Ze was altijd vroolijk en de zonzeschijs van het gezin; haar

broers en zusters noemden haar wel eens „*onze huisster.*”

„Waardoor is ze dan anders geworden?” vroeg Leentje met toenemende belangstelling.

„Als men het haar vroeg, gaf zij ten antwoord: dat heeft de Heere Jezus gedaan.”

En nu vertelde mevrouw Sternberg haar de overoude en altijd nieuwe geschiedenis van Jezus en zijne liefde.

„Ze is nu reeds lang in den hemel, die goede Frieda, want ze is niet oud geworden, maar haar lievelingsspreuk komt mij nog dikwijls in de gedachten. Die zal ik je eens voorzeggen Leentje, misschien, als je die onthoudt en overdenkt, wordt ze u ook een reden van groote blijdschap. Het was deze: „Jezus zeide: *Ik ben het licht der wereld; die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben.*”

Gedurende al dien tijd had Leentje opgehouden te vlechten; met ingespannen aandacht had zij zitten luisteren; zij dronk, als het ware, de woorden in en bewaarde ze in haar hart.

Eindelijk hervatte zij haar arbeid weer. Plotseling stak zij met een triomfantelijken blik haar mandje in de hoogte, terwijl zij op een vroolijken toon uitriep:

„Nu is 't klaar; daar, dat 's voor u!”

De gravin stond op en kwam nu vlak voor haar staan. Vriendelijk nam zij het mandje aan in plaats van hare dochter, die nog even sprakeloos in nadenken verzonken was.

„Heel aardig heb je dat mandje gemaakt Leentje, — het ziet er keurig uit,” zeide mevrouw, „en we kunnen het 'smorgens gebruiken om brood en vruchten in te doen, als we hierheen rijden, niet waar René?”

René knikte; wel had zij thuis heel wat sierlijker mandjes, maar zij bedacht, met hoeveel geduld en inspanning de vingers van het blinde kind het hadden voltooid. Ook vond zij het aardig, dat Leentje het voor haar gemaakt

had, en zij besloot haar ook iets moois te schenken.

Thuisgekomen, sprak zij er terstond met hare moeder over, en ging in gedachten al haar speelgoed na om te weten, wat daarvan nu wel het geschiktste voor Leentje zou wezen.

„Misschien die groote pop met dat blauwe jurkje, Mama? Die vond ze zoo mooi, mag ik haar die geven?”

„Zeker lieveling, mag je,” hernam de gravin; hoewel zij begreep dat een pop voor het blinde kind nu juist geen geschikt geschenk was. Maar zij wilde het genoeg van hare dochter niet bederven en liet haar dus begaan.

Toen Leentje dien avond thuis kwam, was zij stiller dan anders. Zij had zooveel te denken, en haar moeder had het te druk om veel acht op haar te slaan.

Nauwelijks was zij in bed of zij herhaalde nog eens den tekst dien zij 's middags gehoord had. Zij begreep nog niet recht wat het beteekent: „Jezus is het Licht der wereld,” en nog minder waarin het volgen van Jezus bestond.

Wel had de gravin in eenvoudige kinderlijke woorden getracht het haar uit te leggen, wel had ze gehoord, dat ze een zondig, onrein hartje had, en dat Jezus op aarde was gekomen om door zijn lijden en sterven ons van die zonden te verlossen, maar 't schemerde haar nog. Zij hoopte er nog meer van te hooren en zou de gravin er nog eens naar vragen — als zij durfde.

Den volgenden morgen kreeg Leentje de mooie pop.

Stralend van vreugde nam Leentje ze in hare armen, streek zeer voorzichtig over de mooie krullen en het zijden kleedje, vroeg telkens weer naar de kleur der oogen, van het haar, enz., en had bijna geen geduld om tot den middag te wachten, om ze haar moeder te laten zien. Zeer zorgvuldig werd de pop thuis in een doek gewikkeld en in

moeders latafel geborgen want het was toch jammer om er mee te spelen; ook wist Leentje, die haar toch niet zien kon, niet goed wat zij er mee moest aanvangen en haalde ze alleen van tijd tot tijd voor den dag als moeder bezoek kreeg, om ze met een zekeren trots te laten zien.

Dag aan dag, als het weer het toeliet, waren de beide meisjes op de gewone plaats bij elkander, daar René nergens anders meer heen wilde rijden en ook Leentje telde telkens de minuten tot zij het welbekende geluid van den rolstoel hoorde. Reeds van verre wenkte en groette ze in die richting en spoedig waren de twee, zoo in stand en opvoeding verschillende meisjes in het drukste gesprek, terwijl het meegenomen ontbijt er een aangename afwisseling aan gaf.

De gravin liet Anton in den laatsten tijd geregeld over de markt rijden, waar bergen van kostelijk oft uitgestald lagen, terwijl op een kleinen, ijzeren oven den geheelen dag kastanjes lagen te braden. Hier werd Leentjes mandje elken dag met vruchten gevuld en Leentje moest dagelijks aan den maaltijd deelnemen en ze deed het met groote dankbaarheid. Het was een genot te zien met welk eene vreugde zij de heerlijke druiven opat of eene beet nam uit eene sappige peer, dingen die hare moeder niet voor haar kon koopen.

Het weer scheen uitgewoed te hebben want het was schooner dan ooit. Hoewel het reeds laat in den herfst was, volgden de zonnige dagen elkaar in een onafgebroken rij op; wel waren de nachten al vrij koud en lag 's morgens een enkele maal de rijm op de weilanden, maar als de zon opging, verdween die weer spoedig en het werd zoo warm als in den zomer.

Het klimaat te Meran scheen René zeer goed te doen. Hare wangen, bij hare komst zoo bleek en smal, begonnen

zich weer te vullen en kregen zelfs een weinig kleur; haar heele gelaat stond vroolijker en opgewekter en had weer iets van de vroegere levenslust. Hare moeder merkte dat op met stille vreugde en begon daaruit nieuwe hoop te putten voor de volkomen herstelling van haar kind. Wat haar echter nog meer verheugde, was de groote verandering die haar karakter had ondergaan, daar René in den laatsten tijd veel geduldiger en volgzamer was geworden, en hare luimen niet meer zoo den baas liet spelen; de gravin was er zeker van, dat René dit grooténdeels aan den omgang met Leentje te danken had.

Onbewust oefende de kleine blinde door hare zachtmoedigheid, lijdzaamheid en opgeruimdheid een weldadigen invloed op het verwende gravinnetje uit, terwijl Leentje even onbewust ook veel van haar overnam.

De beide meisjes hadden elkander langzamerhand innig lief gekregen, en gingen ondanks het groote verschil in stand als twee vriendinnen met elkander om.

Leentje had, hoewel van geringe afkomst, zulke goede manieren en zooveel fijngevoeligheid en bescheidenheid bij al haar eenvoud, dat de omgang met haar de kleine gravin niet kon schaden — en René van haar kant was een zoo verstandig, wel opgevoed meisje, dat de kleine blinde veel van haar kon leeren.

Geregeld tweemaal in de week kwam Leentje voortaan des middags eenige uren bij haar voorname vriendin in het hôtél. Daar men toch niet altijd muziek kon maken, babbelen of spelen, begon René hare gast af en toe wat voor te lezen uit een of ander mooi boek. Nu eens was het een sprookje of eene vertelling uit het leven, dan weer een gedeelte uit de geschiedenis des lands of eene voor de jeugd geschreven reisbeschrijving, terwijl René haar de plaatjes, die er bij behoorden, nauwkeurig beschreef.

Het was altijd een groote verrassing voor de beide meisjes als de gravin zelve de taak van René overnam, niet om voor te lezen maar om te vertellen. Bij voorkeur nam zij daartoe de heerlijke en treffende geschiedenissen uit de Evangeliën, b.v. de opwekking van het dochttertje van Jairus, Jezus zegent de kinderen, enz. Hoewel René ze wel kende, was het haar niet minder aangenaam dan Leentje. Zij hoorde ze haar moeder liever vertellen, dan 's morgens uit den Bijbel voorlezen.

Met ingespannen aandacht, de blinde oogen wijd open, zat Leentje er bij en luisterde bijna ademloos, als het ware overweldigd van al het nieuwe, schoone en hartverkwikkende, dat zich voor haar ontsloot.

Altijd meer wilde zij hooren en deed dikwijls vragen, die getuigden van innige belangstelling.

Zoo vroeg zij eens: „Waarom is Jezus niet op aarde gebleven? Dan zouden de kinderen nog tot Hem kunnen gaan.”

„Ja, mijn kind, dat kon niet,” antwoordde de gravin. „Vooreerst had Jezus Zijn taak op aarde volbracht, toen Hij door zijn lijden en sterven onze schuld verzoend had en daarbij had Jezus gezegd: *Ik ga heen om u plaats te bereiden.*

Alzoo wacht de Heiland ons eenmaal in den hemel, als we Hem hier op aarde hebben liefgehad. Daar is niemand blind — daar heeft niemand pijn, eeuwige vreugde zal ons deel zijn, omdat zijn mond gesproken heeft: *Alle tranen zullen van de oogen afgewischt worden.*

Hoe rijk en gelukkig zullen we dan wezen en niet-waar? wat is zijne liefde toch groot, dat Hij ons zulk een heerlijkheid heeft bereid. Hem komt ons hart, ons geheele leven toe.”

De gravin bemerkte dat zij een weinig afdwaalde en

keerde daarom weder tot de vraag van Leentje terug. „Je begrijpt ook wel, Leentje, dat, als de Heere Jezus nog op aarde was, toch niet alle kinderen tot Hem zouden kunnen gaan. Je zoudt toch moeilijk de reis van Tyrol naar het land Kanaän kunnen maken, waar Jezus dan waarschijnlijk nog zou wonen. Maar nu Hij in den Hemel is, kunnen *alle* kinderen tot Hem gaan. Hij hoort en ziet ons overal. Wat Hij aan zijne discipelen gezegd heeft: *Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld*, dat geldt ook ons.

Als nu Leentje 's avonds naar bed gaat en ze knielt neder en zegt:

„Lieve Heere Jezus, schenk mij een rein hart en leer mij U liefhebben,” dan hoort Hij u en zal doen wat ge vraagt, wilt ge dat doen?”

„Ja mevrouw, ik wil het Hem vragen.”

Daar kwam Anton Leentje halen om haar naar huis te brengen en zoo moest het gesprek gestaakt worden.

De gravin bespeurde met welgevallen, dat er eenige begeerte in de ziel van het blinde meisje was ontstaan, naar de hoogere dingen, en zij bad vurig tot God, dat Hij haar werk wilde zegenen.

De weetgierigheid van Leentje vervulde de goedgehartige gravin met nieuwe droefheid over het ongeluk dat haar getroffen had, en zij maakte van de eerste de beste gelegenheid gebruik om er met Leentjes moeder over te spreken, of zij, ondanks hare blindheid, toch niet eenig onderwijs zou kunnen ontvangen.

„'t Gaat toch niet, mevrouw,” hernam deze. „De zusters, bij wie Leentje school ging, eer zij blind was, wilden haar niet langer houden, omdat zij het werk niet kon maken en de anderen maar ophield, — alleen het catechisatie-uurtje woont zij bij en leert de liederen, spreuken en

teksten van buiten. Frans leest ze haar net zoo lang voor, tot zij ze prompt kan opzeggen. Onze pastoor vindt het ook jammer, dat Leentje niets meer kan leeren, maar wat zal men er aan doen!" zeide zij schouderophalend.

De gravin liet de zaak voor het oogenblik rusten, zij nam zich echter voor, er later op terug te komen en Leentjes moeder dan een voorstel te doen, waarover zij het nu met haar zelve nog niet eens was.

Kerstvreugde.

Zoo gingen de weken voorbij en het Kerstfeest naderde al meer en meer. De heerlijke zonnige dagen moesten nu veel vaker plaats maken voor koude en regenachtige, zoodat René niet meer uit mocht en ook Leentje niet meer naar den heuvel ging. Zij moest nu hare mandjes thuis vlechten.

Het viel ons gravinnetje nu echter lang zoo zwaar niet als vroeger, dat zij niet uit kon gaan; zij had wat meer leeren berusten in haar toestand. Daarbij kwam, dat er zelden een middag voorbijging waarop Leentje niet naar het hôtel werd gehaald, en des morgens had René het zoo druk met allerlei arbeid voor het Kerstfeest, dat de uren omvlogen.

De gravin had de gewoonte elk jaar aan hare onderhoorigen en in het bijzonder aan de armen van het dorp, dat tot hare bezittingen behoorde, met Kerstmis milde gaven in geld en kleedingstukken te schenken, en aan de kinderen bovendien speelgoed, appelen, noten en peperkoeken uit te deelen.

In de laatste jaren was het een van René's grootste ge-

noegens geweest om hare moeder in dat werk te helpen en voor ieder kind iets passends te zoeken; dit was haar beter toevertrouwd dan hare moeder zelve, daar zij al de kinderen der beambten en daglooners van het kasteel — ja van het geheele dorp kende en precies wist, wat ieder noodig had of gaarne wenschte. Ook had zij al meermalen mee helpen naaien aan de kleedingstukken, die hare moeder voor de armen maakte.

Het was dit jaar niet mogelijk om het Kerstfeest thuis te vieren, maar daaronder mochten hare armen en de kinderen van het dorp niet lijden. Daarom had mevrouw haren rentmeester opgedragen te zorgen, dat ieder zijn deel kreeg. De meeste zaken werden in het dorp zelve gekocht of gemaakt, maar er zou ook nog een groot pak met geschenken en zelf vervaardigde kleedingstukken uit Meran gezonden worden, en met dezen arbeid waren moeder en dochter elken morgen ijverig bezig.

Goed ingepakt was René in haar rolstoel met hare moeder eenige dagen geleden de stad in geweest om de noodige inkoop te doen. Vooral de speelgoedwinkels werden bezocht en het was aardig te zien met welk een genoeg René in haar stoel gezeten, zich allerlei poppen en speelgoed liet brengen om voor ieder een geschikte keuze te doen.

„Hier mama, deze allerliefste kleine Tyroolsche met het spitse hoedje is net iets voor Marietje van den schoolmeester, die andere met dat roode jurkje mooi voor Truitje van den rentmeester, en dat kind in het bad is goed voor Anna van den tuinman, — die houdt zooveel van in 't water te plassen!”

Op deze wijze babbelde René op den haar vroeger zoo beslist toon voort en de gravin, die innig verblijd was haar zoo levendig en opgeruimd te zien, liet haar vrije keus.

„Ach, wat een snoezige bouwdoos! — die moet Otto hebben, hij wil immers architect worden, en voor den kleinen Karel, die altijd mee wil om de koeien te drijven, nemen we die zweep.”

Zoo ging het nog een geruimen tijd voort, zeer tot genoegen van de eigenares, die niet moede werd, altijd maar nieuwen voorraad voor den dag te halen.

Ook Leentje werd niet vergeten.

De gravin had voor haar een heel nieuw pakje laten maken, juist zooals zij gewoonlijk droeg, — van den bonten halsdoek tot de lompe schoenen toe, de rok en het lijfje van zachte wollen stof met groote ruiten — want hoewel Leentje ze niet meer kon zien, hield zij toch veel van die schelle kleuren en vroeg er altijd naar. René had daarenboven onder leiding van hare moeder een aardig wollen hoofddoekje voor haar gehaakt voor hare bezoeken in het hôtél — en dat alles zou haar op Kerstavond worden overhandigd.

Mevrouw Sternberg had de gewoonte, elk jaar op haar kasteel een Kerstboom te ontsteken, gepaard met een liefelijke viering van het Kerstfeest, waarbij vele kinderen en ook ouderen van jaren werden genoodigd. Dan werd door den predikant van het dorp, die de leiding op zich nam, de viering begonnen met een gebed waarin hij God dankte voor de genadegift dat Hij tot redding van zondaren zijnen Zoon gezonden had in deze wereld. Daarop volgde met afwisseling van Kerstliederen een toespraak, waarin op de heerlijke beteekenis werd gewezen van Jezus' komst op aarde en op zijne onuitsprekelijke liefde tot ons.

Ieder ging met een liefelijke herinnering aan het vierde feest weer huiswaarts.

Ook dit jaar moest René een Kerstboom hebben met de daarbij behorende geschenkjes, terwijl tot verhooging

van de feestvreugde Leentje ook zou genoodigd worden. Slechts éénmaal in haar leven had het blinde kind een Kerstboom gezien.

In vroegere jaren was de Kerstboom in Týrol onbekend, maar door de vreemdelingen, die hier genezing kwamen zoeken, en gewoonlijk den ganschen winter hier doorbrachten, langzamerhand inheemsch geworden.

Toen Leentje nog school ging, was zij ook eens uitgenoodigd, en had met stralende oogen naar den grooten, schitterenden boom omhoog geblikt, en was zoo verrukt dat zij de hemden, de schooltasch en de lei, die zij kreeg, geheel vergat te bekijken.

De indruk, dien zij er toen van gekregen had, was nooit meer bij haar uitgewischt; menigmaal sprak zij er over, en toen zij nu door mevrouw naar den Kerstboom werd geleid, hief zij de blinde oogen naar omhoog als kon zij hem zien en met een aandoenlijk lachje, waarbij de goedhartige gravin de tranen in de oogen kwamen, zeide zij: „Wat ruikt dat heerlijk, — net als toen in school, — en de lichtjes zag ik ook branden, zoo mooi, zoo mooi!”

Nu nam de gravin zelve de taak op zich om vooral Leentje op de beteekenis van het heerlijke Kerstfeest te wijzen.

Helaas, zij wist er zoo weinig van.

Allereerst vertelde mevrouw heel nauwkeurig de geschiedenis zelve beginnende bij de reis van Jozef en Maria uit Nazareth naar Bethlehem, tot het bezoek van de wijzen uit het Oosten.

Wat luisterde het kind met ingespannen aandacht naar die altijd nieuwe geschiedenis!

De gravin deed haar vervolgens enkele vragen, die haar tot nadenken moesten brengen en haar duidelijk moesten maken, dat niet alleen voor de herders en de wijzen in

dien tijd, maar ook voor ons, na zooveel eeuwen, nog altijd de geboorte van Jezus de blijde boodschap is.

„Hoe komt het wel Leentje, dat wij eenmaal sterven?” vroeg mevrouw.

„Wel mevrouw, omdat wij oud worden.”

„Ja maar Leentje, niet alleen *oude* menschen, ook *jonge* menschen sterven.”

„Ja, daar wist ze geen raad mee.

„Zie Leentje, de dood is het gevolg van onze ongehoorzaamheid aan God. Toen het eerste menschenpaar van God den hof van Eden tot woonplaats had gekregen, zeide Hij tot hen: *Van alle boomen dezès hofs zult gij vrijelijk eten, maar van den boom, die in het midden des hofs staat, zult gij niet eten, want ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven.*

Toen hebben zij Gods gebod overtreden en de straf is er op gevolgd. Zij zijn gestorven. En na hen is er niemand meer geboren, die God gehoorzaam is geweest, want de zonde woont in het hart van alle menschen en zoo hebben allen den dood verdiend. En daarom is de Heiland gekomen, die gezegd had: „*Zie, Ik kom om Uwew wil te doen,*” en door zijne gehoorzaamheid heeft Hij ons van den dood verlost.”

„Maar mevrouw, de menschen sterven toch nog?”

„Zeker mijn kind, maar de dood moet nu juist dienen om ons het ware leven te doen genieten, een eeuwig leven in zijne heerlijkheid; zooals Hij zelf aan den moordenaar aan het kruis beloofde: „*Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn.*”

Maar wij moeten dan ook gaarne tot Hem willen gaan; niet zooals de Joden tot wie Jezus moest zeggen: „*Gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven hebt.*”

Op deze wijze ging de gravin nog eenigen tijd op een-

voudige wijze voort, terwijl zij bij de piano met René eenige Kerstliederen zong tot afwisseling, en toen werd het tijd om aan de geschenken te denken.

Anna moest Leentje dadelijk de nieuwe jurk aanpassen en René's hoofddoekje omdoen, en met een gelukkig gelaat streek zij voortdurend met de hand over de nieuwe jurk.

Niet minder was zij in haar schik met de appelen, noten en geurige peperkoeken, die zij nog nooit geproefd had en grootendeels in het aardige lederen taschje deed, dat de gravin nog voor haar gekocht had, om haar vlechtwerk in te doen, als zij naar den heuvel ging.

Ook de welvoorziene tafel van René werd bewonderd, elk stuk moest zij Leentje in de handen geven, en beschrijven. Opgetogen keerde zij met Anton, die alles voor haar droeg, huiswaarts, nadat zij René verscheidene malen over handen en gelaat had gestreken en de gravin dankbaar de hand had gekust.

Thuis gekomen stormde zij jubelend de kamer binnen, en begon hare schatten voor moeder en Frans uit te pakken en rustte niet of moeder moest ook eens proeven en Frans de helft van hare lekkernijen meenemen.

Toen zij zich eindelijk te bed begaf, knielde zij voor haar bedje neder en dankte God voor den heerlijken avond, waarin zij zooveel schoons had gehoord en zooveel weldaden had genoten.

Zij smeekte dat God die goede mevrouw en René wilde zegenen en „dat wij allen eens bij den lieven Heiland in den hemel mogen komen!”

In het eerst kon zij niet in slaap komen, zooals licht te begrijpen is. Zij had zooveel te denken over alles wat zij gehoord en ontvangen had. Nog nooit had zij zoo'n Kerstfeest gevierd en nooit had zij zoo goed de liefde van Jezus tot zondaren begrepen.

Toen zij eindelijk in slaap was gevallen, droomde zij van engelen en van muziek en was het alsof zij het lied uit Ephrata's velden „Vrede op aarde!” nog hoorde ruischen.

Twee verrassingen.

Intusschen snelde de tijd voort; de korte dagen in dit gezegende Alpendal minder merkbaar dan in de noordelijke landen, daar het bijna iederen dag helder weer was, begonnen langzamerhand te lengen, en de winter liep ten einde eer men dien nog recht goed gevoeld had.

Het was in dezen tijd dat in den toestand van René een merkbare verandering begon te komen. Hare beenen, tot nog toe machteloos, kon zij een weinig opheffen en bewegen; in den beginne wel heel onmerkbaar maar langzamerhand beter.

Men kan zich voorstellen hoe gelukkig zij zelve en hare moeder was, te meer daar de dokter, die haar hier behandelde, evenzeer tevreden was en uitzicht gaf op volkomen herstelling. Wel verliepen er nog verscheidene weken eer René zoo ver was, dat zij althans in de kamer haar rolstoel verlaten mocht en toen het eindelijk zoover was, moest zij als een klein kind van voren af leeren staan en loopen, zoo stijf en onbuigzaam was zij door het lange liggen geworden. Maar nu zij dagelijks vooruitging, en de hoop koesterde hare gezondheid volkomen terug te krijgen, had zij geduld genoeg, en oefende zich met groote volharding en geestkracht, tot het haar gelukte, zonder eenige andere hulp dan van een stok, hoewel met veel moeite, door de kamer te loopen.

„Blijf daar staan Leentje, ik kom bij je!” riep zij vol trots, toen deze de volgende maal op bezoek kwam en Leentje vertrouwde haar eigen ooren niet, toen zij dadelijk daarop den stok over den grond hoorde stampen en hoorde naderen, totdat René vlak voor haar stond, haar met haar vrijen arm omhelsde en jubelend uitriep:

„Ik kan weer loopen, Leentje! Wat zeg je wel! — Ik kan weer geheel alleen loopen!”

Leentjes vreugde was bijna even groot als die van René zelve; zij dacht daarbij volstrekt niet aan haar eigen toestand, waarvoor geen genezing te hopen viel, maar herhaalde onophoudelijk: „O, wat ben ik blij! Hoe heerlijk dat je niet meer behoeft te liggen!” — en zij klapte daarbij in de kleine handjes.

Diep geroerd streelde de gelukkige moeder, die het tooneeltje had bijgewoond, de wangen van het onbaatzuchtige kind. Haar hart was zoo vervuld van dankbaarheid aan God, Die haar kind genezen had, dat zij zich gedrongen gevoelde ook voor het arme blinde kind te doen, wat zij kon.

Hoe gaarne had zij haar het licht der oogen teruggegeven, indien de geneeskundige er toe in staat geweest ware; geen prijs zou haar te duur zijn geweest. Ze wist echter dat daar niet op te hopen viel. Daarom wilde zij op andere wijze zien, wat mogelijk was om in haar toestand eenige verzachting en verlichting aan te brengen.

Nog denzelfden dag ging zij vrouw Steiner opzoeken om haar het besluit mede te deelen, dat zij genomen had. Zij wilde Leentje naar een blindeninrichting sturen, ten einde daar alles te leeren, wat voor een blinde te leeren is. Indien vrouw Steiner met haar plan was ingenomen, dan kon Leentje er zoo spoedig mogelijk heengaan, want mevrouw Sternberg had reeds met den directeur der inrichting briefwisseling gehouden en alles in orde gemaakt.

Toen de weduwe, die de bedoeling der gravin niet dadelijk vatte, eindelijk begreep, wat zij meende, stond zij een oogenblik als verslagen en haar gelaat teekende schrik en droefenis.

„Moet Leentje weg?” ontsnapte onwillekeurig aan hare lippen, — maar plotseling zich bezinnend, wendde zij zich tot de vriendelijke dame, die reeds zooveel voor haar kind gedaan had, kuste hare hand en sprak:

„Mevrouw de gravin is zoo goed en als het voor het kind nuttig is, wil ik het gaarne toestaan,” maar zonder dat zij het beletten kon, liepen een paar dikke tranen over hare wangen.

„Ik wil u niet dwingen, lieve vrouw,” hernam de gravin geruststellend. „Leentje is, hoewel nog jong, een zoo verstandig kind, dat zij misschien zelve wel kan beslissen of zij gaan wil of niet.”

Zoo gezegd, zoo gedaan.

Leentje werd geroepen en in tegenwoordigheid harer moeder gevraagd, of zij voor eenige jaren naar een blindeninrichting wilde gaan, om daar allerlei goeds en nuttigs te leeren. Even als hare moeder bleef zij de eerste oogenblikken van verbazing en schrik als aan den grond genageld staan; eindelijk zeide zij zacht: „Ik wil heel graag leeren, — maar liever niet weg.”

En op een van aandoening trillenden toon, die haar gansch ongewoon was, voegde zij er aan toe: „Ach mevrouw, laat mij bij mijne moeder blijven!” terwijl zij vlelend de hand der gravin greep en de tranen uit hare blinde oogen kwamen, als moest zij terstond afscheid nemen.

„Neen, neen, mijn kind! gij gaat niet weg, als het u zoo zwaar valt, en wij zullen zien of gij ook hier niet nog wat kunt leeren,” hernam de gravin haar op vriendelijken toon geruststellend.

Zij had het goed bedoeld maar zij zag wel, dat het voor Leentje, zoowel als voor hare moeder, geen weldaad maar een wreedheid zou zijn ze te scheiden en het blinde kind aan haar vaderland te ontrukken, waaraan het met de sterkste banden van haar jonge ziel gehecht was.

Den volgenden morgen, toen mevrouw Sternberg nog nauwelijks bij de hand was, werd door een bediende van het hôtél vrouw Steiner aangediend.

Nadat zij was binnengelaten en hare verontschuldiging gemaakt had over de vroege stoornis, die zij de gravin aandeed, begon zij haar hart uit te storten.

„Lieve mevrouw, neem mij niet kwalijk,” aldus ving zij aan met eenige aarzeling in hare stem, „ik heb den ganschen nacht niet kunnen slapen, telkens heb ik mij zelve verwijtingen gedaan, dat ik uw voorstel niet heb aangenomen voor Leentje; — al valt het mij en het kind ook hard, zoo kan Leentje daar toch misschien wat leeren, waarmee zij later haar brood kan verdienen, al is zij blind. Zoolang ik leef en gezond ben, is het niet noodig,” voegde zij er aan toe, „met wasschen en strijken verdien ik genoeg voor ons beiden, maar als de tijd komt, dat ik niet meer kan, of als ik kom te sterven, dan moet het kind gebrek lijden, of tot last van de gemeente komen, want om wat over te sparen, daar is geen denken aan — en daarom wilde ik mevrouw vragen, als u het goedvindt....”

Met angstige blikken zag zij de goedhartige dame aan en veegde met de punt van haar schort de betraande oogen.

„Neen, neen, vrouw Steiner,” hernam deze vriendelijk, de blindeninrichting moeten wij maar liever uit het hoofd zetten, daar het u en het kind zelf zoo zwaar zou vallen, maar gebrek lijden zal Leentje daarom nog niet en om u te bewijzen, dat ik daar al voor gezorgd heb, wil ik u nu reeds meedeelen, wat ik in dit opzicht gedaan heb.”

Zij stond op, ging naar hare schrijftafel en kreeg daar een klein boekje uit, een spaarbankboekje, zooals vrouw Steiner wel meer gezien had. Terwijl zij de eerste bladzijde opsloeg en aan de vrouw liet zien, ging zij voort:

„Hier, deze drie duizend gulden heb ik voor Leentje gestort; dit kleine kapitaal kan met de jaarlijksche rente er bijgevoegd nog vermeerderen, daar u, naar ik hoop, nog lang zult leven en voor uw kind arbeiden, en op die wijze zal Leentje, als zij éénmaal alleen in het leven staat, een voldoende sommetje hebben, om mee rond te komen. Neen, neen, bedank mij nu niet,” zeide zij, de van verrassing bevende vrouw vriendelijk afwerend, die hare handen had gegrepen, om ze te kussen en slechts stamelende woorden kon uitbrengen.

„Ik zelf heb den Heer voor zooveel te danken,” ging de gravin voort, „dat Hij in uw schoon dal mijne lieve eenige dochter de gezondheid terug geschonken heeft, dat het mij eene behoefte is, Hem, al is het maar met een klein offer, mijn dank te betalen en dat dit offer nu juist uw lieve kind ten goede komt, is voor mij een bijzondere vreugde. Leentjes gezelschap heeft mijne René de treurige dagen van hare ziekte en gevangenschap meer dan al het andere opgevroolijkt, en het geduld en de blijmoedigheid, waarmee ze hare blindheid draagt, is voor mijne René het beste voorbeeld geweest en tot grooten zegen geworden. Neem dus stillletjes dat boekje mee, vrouw Steiner, en berg het goed op,” besloot zij vriendelijk, de diep bewogen vrouw tot afscheid toeknikkend.

Twee gelukkigen.

In de tuinen en plantsoenen en op de hellingen der bergen begonnen de knoppen der boomen te zwellen en planten en struiken uit te schieten — op de wandelwegen der badplaatsen boden de kinderen de eerste lentebloemen te koop aan: teedere sneeuwkllokjes, roode erica's, blauwe leverbloempjes en de welbekende paaschbloemen of anemonen, die reeds in overvloed op de berghellingen te plukken vielen, en met stille sprake den intocht der lente aankondigden.

René kon nu ook in de buitenlucht den rolstoel verlaten en aan den arm harer moeder of met behulp van een stok kleine wandelingen doen, die iederen dag wat verder konden uitgestrekt worden, tot zij eindelijk, hoewel met tusschenpoozen den geheelen weg naar boven, waar Leentje zat, te voet aflegde.

Dat was een blijdschap, toen zij daar voor de eerste maal aankwam en dubbel schoon scheen haar thans het heerlijke panorama aan hare voeten toe, zooals het in den warmen, schitterenden zonschijn voor haar lag.

Spoedig kon de rolstoel, dien Anton uit voorzichtigheid zijne jeugdige gebiedster tot nog toe achterna gereden had, geheel achterwege blijven en ten slotte schudde René met haar hernieuwde geestkracht en zelfstandigheid de laatste herinnering aan hare krankheid af. Zij was nu weer geheel de oude en toch geheel anders, zooals hare moeder met innige vreugde en de dienstboden met stille bewondering dagelijks opmerkten.

Levenslustiger en vroolijker dan ooit, was zij daarbij vol oplettendheid voor hare moeder en buitengewoon vriendelijk jegens hare omgeving. Hoewel geestdriftig en snel

in woord en beweging, hoorde men toch zelden meer den gebiedenden toon, waarin zij vroeger zoo licht vervallen kon en bijna nooit meer werd zij heftig of ongeduldig, zooals eertijds, als men haar niet dadelijk begreep of hare wenschen niet terstond vervulde — en gebeurde het soms nog wel eens een enkele maal, dan trachtte zij het door verdubbelde vriendelijkheid en minzaamheid weergoed te maken.

Welk een zegen was haar krankheid en de omgang met het blinde meisje voor haar geweest!

Bovenal had René een dieper besef gekregen van de liefde en barmhartigheid Gods. In haar hart droeg zij de vaste overtuiging om, dat de Heer alleen haar genezen had, en dat Hem alleen de dank er voor toekwam. Als zij 's avonds haar knieën boog, eer zij zich ter ruste begaf, deed zij haar gebed niet meer zoo als vroeger dikwijls uit gewoonte. Niet alleen dankte zij hartgrondig voor hare herstelling, maar zij droeg ook Leentje in haar treurigen toestand aan den Heer op en smeekte Hem, eenmaal, even als hare moeder, tot zegen te mogen zijn voor anderen.

Ook voor Leentje was zij thans bijzonder hartelijk. Hoe meer zij toenam in kracht en gezondheid, hoe meer zij zich vrij en ongebonden kon bewegen — des te grooter werd haar medelijden met de arme blinde en des te duidelijker werd het haar, wat Leentje ontberen moest. Zij zelve zou nu spoedig naar huis terugkeeren frisch en gezond, en het oude leven met alles wat haar genot verschafte, weer kunnen voortzetten.

Voor Leentje echter zou het nacht blijven — altoos nacht, haar heele leven lang, en zij had zoo weinig, wat haar daarvoor schadeloos kon stellen!

„Hoe kan je toch zoo geduldig zijn in je blindheid, Leentje!” riep René op zekeren dag plotseling uit, toen hare jeugdige vriendin haar verteld had van den heerlijken

tijd, toen zij nog zien kon en met hare ouders mooie wandelingen ging maken in het dal en zoo prettig met de andere kinderen kon spelen!

„Eerst ben ik niet zoo geduldig geweest; vraag het mijne moeder en Frans maar,” hernam Leentje, „maar langzamerhand, toen ik er meer aan gewend raakte en geleerd had, alles in het donker te vinden, ging het beter. Daarbij waren allen zoo goed voor mij en deden wat zij konden om mijn leed te verzachten, niet alleen in huis, maar zelfs onze bureu, ja, vreemde menschen spraken mij toe en gaven mij dikwijls wat.

En u moet niet gelooven, dat ik nu altijd zoo geduldig ben,” ging zij voort. „Menigmaal komt de gedachte bij mij op: Och! mocht ik nog eens één uur weer kunnen zien! De Heer heeft mij niet lief, anders zou Hij mij niet blind gemaakt hebben — maar dan schiet mij in de gedachte wat de oude Wenter mij gezegd heeft, bij wien Frans werkt, dat God de Heer geen mensch vergeet en het goed met ons meent en dat alles, wat ons treft, tot ons bestwil is, ook al valt het zwaar te dragen, al begripen wij het niet. Hij heeft mij ook gezegd, dat er, o zooveel blinden in de wereld zijn, waarom zou ik dan morren of klagen? Wie weet, hoe velen er onder zijn, denk ik dikwijls, die niemand hebben, die hen liefheeft of verzorgt, en ik heb toch mijn moedertje en Frans en mijn citer. Ook weet ik nu eerst goed dat God mij liefheeft en de Goede Herder mij ook onder zijne schapjes zal tellen,” voegde zij er bij.

Mevrouw Sternberg begon er thans ernstig aan te denken om naar huis te gaan. De toestand van René was van dien aard, dat een langer verblijf onnoodig was en op hare bezittingen waren zooveel zaken, die hare tegenwoordigheid dringend noodzakelijk maakten, dat hare thuiskomst gewenscht was

Eerst wilde zij, volgens hare belofte, pogingen in het werk stellen om de kleine blinde te huis eenig onderwijs te laten geven.

Op eene advertentie, in sommige couranten geplaatst, werd haar eene jonge onderwijzeres uit eene provinciestad aanbevolen, die wegens zenuwzwakte een jaar verlof had gekregen, en tot herstel harer gezondheid geruimen tijd in de zuivere lucht van Meran hoopte door te brengen. Zij nam het voorstel gaarne aan om Leentje dagelijks een of twee uren les te geven, en was verheugd op deze wijze nog iets te kunnen verdienen. Wel kon zij Leentje niet op dezelfde wijze onderwijs geven als hare schoolkinderen, — zij moest trachten door herhaald voorzeggen en voorlezen haar eenige kennis aan te brengen, doch Leentje was zoo leergierig, begreep zoo vlug en had zulk een goed geheugen, dat zij alle moeilijkheden spoedig had overwonnen en goede vorderingen maakte. Opgetogen van vreugde sprak zij over de genoeglijke uren, die zij dagelijks bij juffrouw Ottner doorbracht en was vol lof over de goede juffrouw, die zooveel wist en zoo vriendelijk en geduldig voor haar was.

„Nu Leentje,” zeide René, „dat treft goed, dan zult gij mij niet zoo erg missen, als ik weg ben.”

„Missen zal ik u wel — meer dan ik zeggen kan,” hernam Leentje; en haar vroolijk gelaat nam plotseling een droevige uitdrukking aan, — „ik moet er niet aan denken, dat u weggaat; maar toch zal ik mij nooit meer zoo vervelen als vroeger, omdat ik altijd het een of ander zal hebben om over te denken,” voegde zij er aan toe, als om zich zelve te troosten.

„Gisteren bijv. heeft de juffrouw mij van Andreas Hofer verteld, die ons land van vijanden verlost heeft, en dien zij daarvoor in Mantua doodgeschoten hebben — de tranen

kwamen mij in de oogen, zoo mooi als de juffrouw het verteld heeft; Frans had er mij ook al eens wat van verteld, want hij speelt zelf mee in de volksspelen te Grottsch waar men de geschiedenis van Hofer vertoont, maar hij is er niet goed van op de hoogte en vertelt alles door elkander, en van Innsbruck heeft zij verteld waar Hofer geregeerd heeft en van de groote, mooie stad Weenen, waar onze goede keizer woont en nog veel, veel meer, waarvan ik nog nooit gehoord heb.”

Daar de meeste lezers en lezeressen wellicht nooit van Hofer gehoord hebben, wil ik u iets van dezen dapperen man mededeelen.

Evenals ons vaderland mannen gehad heeft, die, met edele geestdrift beziel, hun bloed geofferd hebben, om ons land van zijne onderdrukkers te bevrijden, zoo hebben ook andere landen mannen opgeleverd, die voor de bevrijding van hun land alles — ja zelfs hun leven vell hadden.

Zulk een man was Andreas Hofer.

Toen Napoleon, onder wiens ijzeren juk wij ook verscheidene jaren gezucht hebben, in 1805 keizer der Franschen was geworden, had hij den keizer van Oostenrijk reeds meermalen geduchte slagen toegebracht, en hem aanzienlijke stukken lands ontnomen en aan zijn trouwe bondgenooten geschonken.

Zoo kwam het schoone Tyrol onder de heerschappij van den koning van Beijeren. Toen deze vorst evenwel de wetten en vrijheden des volks schond, evenals Filips van Spanje met ons land deed, grepen de Tyrolers naar de wapenen en onder aanvoering van Hofer, een eenvoudige herbergier, versloegen zij hun overmachtigen vijand met slechts 600 man. Zij wisten het vijandelijk leger in hunne ontoegankelijke bergengten te lokken, wierpen groote rots-

blokken naar omlaag terwijl uit alle schuilhoeken de kogels hun om de ooren floten. Slechts weinigen ontkwamen. Hofer had zijn land van vijanden verlost.

In 1809 ontbrandde de oorlog opnieuw tusschen Frankrijk en Oostenrijk. Napoleon behaalde bij Wagram een groote overwinning en keizer Frans moest een nadeeligen vrede sluiten.

Op nieuw trok een Fransch leger Tyrol binnen en weder greep Hofer met zijne getrouwen naar de wapenen. Wel vielen er vele Franschen door de dapperheid der Tyrolers, maar dezen moesten voor de overmacht bukken. Hofer werd gevangen genomen en in 1810 te Mantua dood geschoten.

In de aangrenzende kamer hoorde de gravin, innig voldaan, met welk eene vreugde Leentje over hare lesuren sprak. Zoo zou het lieve kind, ondanks hare blindheid, toch niet geheel onwetend blijven en evenals het bijtje, dat 's winters leeft van den honing, dien het in den zomer verzameld heeft, zoo zou de blinde in haar volgend leven, in hare gedachten kunnen teren, op hetgeen zij thans leerde.

Eindelijk kwam het scheidingsuurtje. Leentje weende bitter; ook René was erg bedroefd, ondanks al de vreugde, die haar vervulde, bij de gedachte — naar huis te kunnen terugkeeren.

Onophoudelijk streelde zij de met tranen besproeide wangen van haar blinde vriendin, en zeide troostend:

„Wij komen terug Leentje, mama heeft het mij beloofd.’

„Ja, mijn kind!’ voegde de gravin er aan toe, „zoo de Heer wil, komen wij het volgende jaar weer hier voor eenige weken, en dan zult gij ons veel te vertellen hebben van hetgeen ge geleerd hebt.”

„En ik schrijf je dikwijls, en Frans zal je dan mijne brieven wel voorlezen,” ging René voort.

Leentje knikte eenigermate getroost, en toen het oogenblik van vertrek gekomen was, stond zij reeds lang op den uitkijk voor het venster te luisteren tot zij de locomotief hoorde fluiten.

René stond voor het raampje van de coupé, en keek naar de stad en naar den ouden toren, waar Leentje naast woonde; zij was thans weder een toonbeeld van gezondheid en jeugdige kracht. Achter haar stond hare moeder — ook zij wierp nog een laatsten blik op de badplaats, die zich baadde in het helle zonlicht, als om afscheid te nemen van het bekoorlijke dal. Zij hield de handen gevouwen en uit haar hart steeg een dankgebed naar den hemel. Met een hart vol angst en bange zorgen over haar kranke lieveling was zij vóór een half jaar hier gekomen, en nu stond haar kind voor haar, frisch en gezond naar lichaam en ziel. Ja, de Heer had groote dingen aan haar gedaan, Hem wilde zij ook haar verder lot en dat van haar kind toevertrouwen.

Al verder rolde de trein. Van uit de verte drong het geklank der klok van de oude stadstoren, die juist twaalf uur sloeg, in hun oor, als een laatste groet van het blinde kind, dat in het huisje daarnaast voor het venster stond en voor moeder en dochter, die zooveel licht in haar donker leven hadden gebracht, een gebed ten Hemel zond.

Wel was het duister rondom haar, maar licht daarbinnen, nu het ware licht voor haar was opgegaan, nu zij aanvankelijk Hem liefhad, die gezegd heeft: Ik ben het Licht der wereld.

